

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TƯ
BÀNG ĐỨC KHIÈNG HÒM TỬ CHIẾN
VÂN TRƯỜNG XỔ NƯỚC THẮNG QUÂN TÀO

Tào Tháo thấy Bàn Đức xin đi thì cả mừng, bèn phong cho Vu Cấm làm Chinh Nam trung quân, Bàn Đức làm Chinh Tây Đô tiên phuông, kéo quân ra Phàn Thành.

Lúc ấy, Đổng Hoành và Đổng Siêu nói với Vu Cấm :

- Tướng quân đi giải vây cho Phàn Thành, sao lại đem người ấy theo ?

Vu Cấm hỏi :

- Người nào ?

Đổng Hoành đáp :

- Bàn Đức là thủ hạ của Mã Siêu, hiện Mã Siêu làm quan Tây Thục, anh ruột Bàn Đức là Bàn Chu cũng làm quan bên ấy, lẽ nào y quên anh, quên chúa cũ ?

Vu Cấm nghe tin, vội vã vào thưa với Tào Tháo.

Tào liền đòi Bàn Đức đến lấy ẩn lại, trao người khác.

Bàn Đức hỏi :

- Tôi chưa ra sức, tại sao đại vương lại đổi ý vậy ?

Tào Tháo đáp :

- Không phải tôi nghi tướng quân, nhưng anh tướng quân hiện ở bên Thục, lại Mã Siêu hiện đang phò Lưu Bị, nên

nếu tướng quân đi thì không khỏi mang tiếng với ba quân .

Bàn Đức nghe nói, cời hết áo mũ, khóc đến chảy máu mắt, nói :

- Tôi mong ơn Đại Vương mà chưa trả nghĩa. Anh tôi trước kia vì chị dâu ngang ngược , tôi đã chém chị tôi . Tình anh em đã dứt . Còn Mã Siêu từ khi thất thủ , mỗi kẻ một phương , tìm thờ một chúa , thế là nghĩa cũ đã tuyệt không còn liên tưởng gì nữa.

Tào Tháo thấy Bàn Đức có lòng trung nghĩa nên cứ để cho đi.

Qua bữa sau, Bàn Đức đóng chiếc hòm để giữa nhà . Các quan lấy làm lạ hỏi thì Bàn Đức thưa :

- Tôi qua Phàn Thành thề quyết ăn thua với Vân Trường. Nếu không giết được y, tôi ắt chết, nên sắm hòm sẵn đó . Bàn Đức lại kêu vợ con lại mà trấn trời áo não. Ai này khóc ròn.

Quân sĩ thay vậy vào thưa với Tào Tháo.

Tào Tháo mừng rú :

- Bàng Đức trung dũng như vậy, ta còn sợ gì .

Giả Hủ thưa :

- Nay Bàng Đức quyết tử với Vân Trường tôi lấy làm lo. Quan Công là tên mưu trí có dư, nếu liều e Bàng Đức thiệt mạng .

Tào Tháo nghe phải bèn viết lệnh đem cho Bàng Đức, nói rằng :

- Chớ nên khinh binh. Liều đánh được thì đánh, bằng không thì lui binh .

Bàng Đức nhận lệnh nói với Vu Cấm :

- Sá gì Vân Trường. Ta sẽ làm cho y danh bại một phen .

Vu Cấm đáp :

- Đại vương là bậc mưu trí. Lời ngài đáng lấy làm kinh nghiệm .

Bàng Đức không nói nữa, cứ thúc quân thẳng đến Phàn Thành.

Vân Trường bỗng được tin báo có Vu Cấm và Bàng Đức cầm bảy đạo binh tinh nhuệ, lại khiêng theo cái hò, miệng nói lời vô lễ, quyết tử chiến với mình thì cả giận, tóc râu dựng lên nói :

- Oai danh ta vang lừng trong thiên hạ, Bàng Đức là thằng con nít sao lại hỗn xược thế .

Nói xong, khiến Quan Bình đến phá Phàn Thành, còn mình đánh với Bàng Đức.

Quan Bình thưa :

- Xin cha để con chống với hắn. Cha như núi thái sơn chống với viên sỏi làm chi .

Quan Công nói :

- Vậy con hãy đi trước coi !

Thấy Bàng Đức đem theo lá cờ thêu chữ "Nam An Bàng Đức" , theo sau là cái hò, Quan Bình nạt lớn :

- Bàng Đức là tên khản chúa !

Bàng Đức quay hỏi quân sĩ :

- Thằng nào đó ?

Quân sĩ thưa :

- Đó là Quan Bình, con nuôi Quan Công .

Bàng Đức cả giận, nạt lớn :

- Cút đi ! Ta đến để lấy đầu Vân Trường. Ngươi ra làm gì ?

Quan Bình cả giận thúc ngựa tới đâm liều. Bàng Đức đánh với Quan Bình hơn 30 hiệp mà không phân thắng bại.

Hai bên về nghỉ. Có kẻ vào báo, Quan Công nổi giận bèn sai Liều Hoá ra đánh Phàn Thành, còn mình đánh với Bàng Đức.

Bàng Đức xông ra, hét lớn :

- Ta đến để lấy đầu ngươi. Sợ ngươi không tin, ta mang theo cái hòm đó. Nếu sợ chết, hãy xuống ngựa mà đầu hàng ! Quan Công nổi giận :

- Mi là tên tiểu tốt. Ta chỉ tiếc cây thanh long đao của ta phải chém đầu ngươi . Thật không xứng đáng với oai danh của nó .

Nói dứt lời , bèn vung đao vọt ngựa . Hai bên đánh nhau dư trăm hiệp mà chưa phân thắng bại. Ai nay đều sừng sốt . Bên trại Ngụy, Vu Cẩm sợ Bàng Đức có sơ thất bèn gióng kèn thổi binh.

Bàng Đức về nói với chư tướng :

- Quan Công nổi tiếng anh hùng, nay ta mới tin đó .

Quan Công trở về trại rồi, Quan Bình nói :

- Xưa có câu : " Bò con không biết sợ cọp ". Dầu cha có chém được y đi nữa thì y cũng chỉ là đứa vô danh .

Quan Công đáp :

- Nếu không giết được y cha không hả giận. Con đừng nhiều lời !

Qua hôm sau, Quan Công kéo binh tới, Bàng Đức cũng xua binh chống cự. Hai bên đánh đến 50 hiệp. Bàng Đức giả vờ thua, quát ngựa chạy. Vân Trường giục ngựa rượt theo.

Quan Bình thấy cha bay ngựa đuổi Bàng Đức, vội nói : "Bàng Đức bắn lén cha đấy "

Vừa dứt lời thì mũi tên găm vào cánh tay Vân Trường.

Quan Bình thổi kèn gọi Quan Công về trại. Đến nơi, Bình nhổ mũi tên ra, Quan Công cười, nói :

- Con chớ lo ! Cha sẽ dùng kế bắt nó .

Vu Cẩm và Bàng Đức thấy Quan Công bị tên thì cả mừng, nên đến khiêu chiến nữa. nhưng không ai ra, nghĩ rằng Quan Công đã bị thương nặng, bèn kéo quân đến đóng ở phía Bắc Phàn Thành .

Thấy Vu Cẩm rời trại, Quan Công chưa rõ mưu gì, nhìn Phàn Thành thấy cờ xí lộn xộn, và phía Bắc vòm sông có quân mã trú đóng.

Một lúc lâu, Vân Trường hỏi tả hữu :

- Đây là đâu ?

Có tiếng thưa lớn :

- Dạ, cửa Khoái Khẩu .

Quan Công cười :

- Vu Cấm phen này sẽ bị ta bắt sống .

Khi ấy nhằm tháng tám, trời mưa. Vân Trường sai sắm sửa thuyền bè.

Thấy vậy , Quan Bình hỏi :

- Đánh giặc trên lộ mà sắm thuyền làm gì ?

Vân Trường đáp :

- Khoái Khẩu là nơi hiểm yếu, cha đã ngăn các ngả sông. Nhờ trời mưa lớn, ta xô nước xuống thì dầu quân mạnh

máy đi nữa cũng chỉ làm mồi cho cá .

Đạo binh Ngụy đóng tại mé sông Khoái Khẩu, quan đốc tướng là Thanh Hà thấy trời mưa bèn nói với Vu Cấm : Đại binh đóng gần mé sông, đất thấp, mưa liên miên, tôi e nguy hiểm .

Vu Cam cười, đáp :

- Đó là dụng ý của ta. Nay Vân Trường đã bị thương thì lo chi. Ta đang chờ y xuất trận .

Đêm ấy trời mưa, sông Trường Giang nước dạt dào, Bàng Đức đang ngồi, nghe tiếng ngựa chạy rần rần, chiêm trống

vang rền thì thất kinh, bèn lên ngựa quan sát , thấy bốn phía nước tràn lan, cuộn cuộn chảy, doanh trại bị ngập.

Vu Cấm và Bàng Đức kéo quân tìm chỗ cao mà tránh nước.

Trời hừng sáng, Vân Trường xuất binh kéo cờ giống trống. chèo thuyền lướt tới. Vu Cấm cả sợ, ngó tứ phía nước tràn ngập, không lối thoát, quân sĩ chỉ còn 5, 6 người. Liệu kê trôn không nổi bèn xin đầu hàng.

Quan Công sai cởi hết y giáp, bắt bỏ xuống thuyền, rồi tiếp tục đi bắt Bàng Đức.

Lúc ấy Bàng Đức đứng trên gò cao, thấy thuyền của Vân trường, biết là không còn cách nào thoát thân bèn hô lớn :

- Ngày nay là ngày chết của ta, song ta nhất định không đầu hàng .

Đánh một hồi lâu, quân sĩ chết hết, Bàn Đức thấy bên Kinh Châu có vài chiếc thuyền, bèn đoạt thuyền trốn về Phàn Thành.

Châu Thương thấy thế, bơi thuyền lặn tới ghim thuyền Bàn Đức xuống nước.

Bàn Đức bị trôi giữa giòng, Châu Thương lướt theo, bắt được Bàn Đức bỏ vào thuyền Vân Trường đưa về trại.

Về đến trại, Vân Trường sai dẫn Vu Cấm đến.

Vu Cấm quì lạy xin tha tánh mạng.

Vân Trường nói :

- Ta giết mi cũng như giết con chuột, nào can chi .

Nói xong , sai quân giải về Kinh Châu giam giữ.

Vân Trường lại sai dẫn Bàn Đức đến.

Đức cau mày nhìn Vân Trường, không chịu quì.

Vân Trường hỏi :

- Anh ngươi, chúa ngươi đầu ở đất Thục, sao ngươi không chịu đầu cho sớm ?

Bàn Đức đáp :

- Ta thà chịu chết, há phải đầu mi .

Quan Công cả giận truyền Châu Thương đem ra chém.

Khi Châu Thương dẫn ra, Quan Bình chạy theo hỏi Bàn Đức :

- Cái hòm mi mang theo để đâu ?

Bàn Đức trợn mắt không nói, Châu Thương bèn chém cho một đao rụng đầu.

Nhân lúc nước xuôi dòng, Quan Công bèn xuống thuyền tiến đánh Phàn Thành.

Phàn Thành nước ngập, binh sĩ mất hết tinh thần, muốn bỏ trốn.

Tào Nhon thấy thế vội lên thành mà nói :

- Ai bỏ thành mà trốn ta lấy đầu tức khắc .

Nói đoạn, sai quân đi lấy đất chặn các chỗ nước ngập.

Quan Công từ ngày chém Bàn Đức, bắt Vu Cấm thì oai danh lừng lẫy ai nghe cũng sợ.

Ngày kia, Vân Trường sai con là Quan Lang gửi sỏ bộ, công trạng của tướng sĩ về Tây Thục để xin thăng thưởng. Sau

đó , tiến quân đánh Phàn Thành.

Tào Nhon đốc thúc quân sĩ bắn tên xuống như mưa.

Quan Công đang thúc binh bỗng bị một mũi tên nơi cánh tay, liền ngã ngựa.

TÒI BÌNH:

- Quan Công trước kia muốn tử thí với Mã Siêu mà nay lại tranh phong với bộ tướng của Mã Siêu. Như thế có khác gì Quan Công đánh với Mã Siêu đâu. Quan Công và Mã Siêu đã về một nhà mà Bàng Đức cố tình tử chiến với Quan Công thì khác gì Bàng Đức cố tình tử chiến với Mã Siêu. Như thế Bàng Đức đã vô tình phản lại chủ cũ, Bàng Đức còn đâu là trung nghĩa. Bàng Đức không chịu hàng Quan Công sao trước kia Bàng Đức lại hàng Tào Tháo? Kế thức giả không cho hành động của Bàng Đức là anh hùng.

- Quan Công hai lần dùng nước để thắng địch quân. Lần trước tháo nước ở Chương Hà, lần sau tháo nước ở Tương Giang.

Việc tháo nước ở Chương Hà là do kế của Khổng Minh, chỉ dùng rất ít, mà đạt kết quả cũng không bao nhiêu. Lần này dùng nước ở Tương Giang, Quan Công đã tự ý mình, và thắng địch rất lớn.

Nhưng Quan Công khơi nước Tương giang chìm được bảy đạo quân mà không đủ sức nước cuốn để hạ Phàn Thành là tại làm sao?

Vì nước cuốn quân thì dễ, mà nước cuốn thành thì khó. Nước cuốn quân thì thuận và nhanh chóng, nước cuốn thành thì chậm mà lâu. Nhanh thì quân địch không kịp phòng bị, còn chậm thì quân địch có thể đề phòng. Hoặc có kẻ bảo rằng: Tào Tháo dùng nước sông Tứ đoạt thành Hạ Bì, dùng nước sông Chương lấy thành Từ Châu, như vậy Tào Tháo dùng nước giỏi hơn Quan Công hay sao?

Xét rằng: Nếu ở Hạ Bì không có Hâu Thành trốn ra theo, ở Ký Châu không có Thẩm Vinh mở cửa đầu hàng thì vị tất hai thành ấy đã bị mất. Tháo nhờ may mà thắng chứ không phải nhờ ở sức nước mà được.

- Cái mẹo Quan Công tháo nước Tương Giang không khác gì cái kế Lãnh Bào tháo nước ở Phù Thủy, không nên lấy thành bại mà luận Lãnh Bào thất bại vì Bàng rạn đi báo để bàng Thống kịp đề phòng,

Quan Công thắng trận vì Thanh Hà tuy biết trước nhưng Vu Cấm không nghe lời.

Còn Pháp Chính sớm biết mưu quân địch nên dinh trại không cần dờn mà vẫn vô sự.

Bàng Đức biết muộn, vẫn muốn dờn binh mà không còn kịp nữa. Cùng một mưu kế, nhưng thành hay bại còn phải do đối phương khôn hay dại nữa.

- Cá chui vào rọ, Quan Công làm ngư ông ngồi hưởng lợi. Bàng Đức mấy lần lọt lưới, nhưng cuối cùng cũng phải nằm trên thớt. Vu Cấm vào lưới sớm nhất, nhưng vẫn

không bị chết có lẽ vì Quan Công tin chắc rằng sinh mạng Vu Cấm không còn lọt đi đâu được nữa.

- Xem việc Quan Công không hạ được Phàn Thành chứng tỏ lòng trời không muốn cho Hán phục hưng rồi.

Trước kia, Từ Thù bày kế, chiếm được Phàn Thành nhưng lúc ấy quân Lưu Bị còn quá ít, không đủ giữ thành nên thành phải bỏ. Hồi này quân lực Quan Công có thể giữ được Phàn Thành và cả những thành khác xa hơn nữa, nhưng lại bị trở ngại. Nhưng kẻ có cảm tình với nhà Hán, đọc truyện đến đây không khỏi thở dài than tiếc vậy.

© HQD